

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 17 Ὀκτωβρίου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 99

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	» 8,50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λαϊκὰ διηγήματα: Ἡ ΠΛΕΟΝΕΞΙΑ, ἀληθινὴ ἱστορία, Ἀγαθοκλέους Γ. Κωνσταντινίδου. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. — *Félicie Frank* Ἡ ΓΕΙΤΩΝ, διήγημα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΛΑΪΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΛΕΟΝΕΞΙΑ

Ἀληθινὴ Ἱστορία.

Εἶχαμε στὸ χωριὸ ἓνα γέρο, πολὺ ἥσυχο καὶ θεοφοβούμενον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἤξευρε πολλὰ ὠραῖα διηγήματα· καὶ ἐπειδὴ ἤξευρε καὶ τὰ διηγείτο καλὰ μοῦ ἔμειναν ἐντυπωμένα στὴν ἐνθύμησί μου. Ἐνα ἀπὸ τὰ πολλὰ εἶνε καὶ αὐτὸ ποῦ θὰ σᾶς πῶ τώρα.

***

Εἰς ἓνα ἐμπορικὸ πανηγύρι, ποῦ εἶχαν συναχθῇ χιλιάδες ἄνθρωποι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἄλλος ν' ἀγοράσῃ ὅ,τι τοῦ ἐχρειάζετο καὶ ἄλλος νὰ πουλήσῃ ὅ,τι δὲν τοῦ ἐχρειάζετο, ἦλθε καὶ ἓνας, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο περὶ ὅτερο ἀγοραστής, παρὰ πουλητῆς, καὶ κατοίκησε εἰς τὸ ἓνα καὶ μόνον ξενοδοχεῖο ποῦ ἦτονε στὸ πανηγύρι. Καὶ ξενοδοχεῖο ἦτονε ἐκεῖνο; μὰ ἄς εἶνε. . . Ὁ Θεὸς νὰ τὸ κάμῃ ξενοδοχεῖο. . . Ἦτον ἓνα λιθόχτιστο σπίτι μὲ δύο πατώματα· τὸ κάτω-ταβέρνα καὶ τὸ ἄπάνω ξενοδοχεῖο μὲ τρία δωμάτια, χωρισμένα μὲ ἀροκάνιστα σανίδια, ποῦ τὰ χωρίσματα ἔφθαναν μόνον ἕως τῆ μέσης. Εἰς τὸ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρία δωμάτια κατοικοῦσε καὶ ὁ ξένος ποῦ εἶπα παραπάνω. Ὁ ξένος αὐτὸς ἦτονε ἄγνωστος εἰς ὅλους, καὶ δὲν εἶχεν ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ σηκωθῇ τὸ πρωῒ, ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο τοῦ ξενοδοχείου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅλο τὸ παζάρι καὶ νὰ καθήσῃ ἐκεῖ ἕως τὸ μεσημέρι. Τὸ ἀπόγευμα κατέβαινε κ' ἐσυριάνιζε καὶ τὸ βράδυ ἐκλείετο στὸ δωμάτιό του. Αὕτῃ ἦτον ἡ ζωὴ του, δύο-τρὶς μέραις ποῦ τὸν εἶχα πρωτοῖδῃ νὰ κάθεται στὸ παράθυρο. Κάθε ἓνας ἀπὸ τοὺς πανηγυριώταις ἐκύτταζε τὴ δου-

λειά του καὶ λίγο πρόσεχε σ' αὐτόν. Ἐγὼ ὅμως ποῦ εἶχα τὴν παράκα μου ἀντικρυ στὸ παράθυρό του, τὸν ἐβλεπα κάθε ὥρα μπρὸς μου καὶ μοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι τὸ πρόσωπό του μὲ μιὰ μακρυὰ γενειάδα ξανθὴ ποῦ κατέβαινε ἕως τὸ στήθος του. Ἐφαίνετο σὰν νὰ ἦταν ξένος. Εἶχε περάσει μιὰ φορὰ κοντὰ ἀπὸ τὴν παράκα μου καὶ τὸν εἶδα κ' ἀπὸ κοντὰ. Ἦτονε ψηλοῦ ἀναστήματος, ἐφορούσε πράσινα γυζλιὰ καὶ ἦτονε βλοσυροκίμνος. Μοῦ ἔκαμε κακὴν ἐντύπωσιν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ τὴν ιδέα μου τὴν εἶχα πῇ μάλιστα στὸ γείτονά μου, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἔδωκε προσοχή — ἐκύτταζε τὴ δουλειά του.

***

Ἐκεῖνη τῇ χρονίᾳ, στὸ πανηγύρι εἶχαν φέρει πολλὰ ζῶα καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ φέρουν, γιατί εἶχε διαδοθῇ ὅτι ἓνας πλούσιος ἐβραῖος ἐμπορὸς θὰ ἤρχετο νὰ κἀνῃ μεγάλας ἀγοράς. Καὶ πράγματι, ὁ ἐβραῖος ἐκεῖνος εἶχεν ἔλθει κ' ἐκόνησε στὸ ξενοδοχεῖο, δίπλα στὸ δωμάτιο τοῦ ξένου. Ὁ ἐβραῖος ἄρχισε ν' ἀγοράζῃ ἔπειτα καὶ νὰ πουλῇ, κ' ἔτσι νὰ πούμε, ἔκανε τὸ ζωέμπορο, καὶ δὲν ἄκουες ἄλλο πειὰ στὸ πανηγύρι νὰ μιλοῦν παρὰ γιὰ τὸν ἐβραῖο. Εἶχαν περάσει πέντε ἡμέραις ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἐβραίου. Ἦτονε πρῶτὴ δέκα ἡ ὥρα, ποῦ ἔξαφνα βλέπομε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν γενειάδα καὶ τὸν ἀστυνόμο μὲ δύο κλητῆρες κ' ἔτρεχαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ κόσμος ἔτρεχε πίσω τους, χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς τί τρέχει.

Δὲν εἶχαν περάσει πέντε λεπτὰ καὶ βλέπω μιὰ σκηνὴ τόσο τρεμερή, ποῦ καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ θὰ τὴν ἐνθυμοῦμαι. Ἦμουν γυρισμένος πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἐβλεπα τὸν κόσμον ποῦ ἔτρεχε, ὅταν ἔξαφνα ἀνοίγει μὲ ὄρμη τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου ποῦ ἐκάθητο ὁ ἐβραῖος καὶ τὸν βλέπω κίτρινο καὶ ἀνκαλλιάρη, σὲ μεγάλῃ ταραχῇ νὰ μετρά μὲ τὸ μμάτι τὸ ὕψος τοῦ παραθύρου καὶ νὰ

θέλῃ νὰ πηδήσῃ καὶ ἀφοῦ εἶδε ὅτι εἶνε πολὺ ψηλό, ἐτραβήχθη μέσα καὶ σὲ λίγο ἐξαφανήθηκε παλὶ, κρατῶντας εἰς τὸ χέρι κἀτι τι ποῦ ἔμοιαζε σὰν πιστόλι. Ὁλος ὁ κόσμος ποῦ ἦταν συναγμένος ἀπὸ κάτω ἔχασε τὴν ἀναπνοή του καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ. Καὶ ὁ ἐβραῖος, τὸν ἐβλεπα καλὰ, ἔτρεχε σαστισμένος μέσα στὸ δωμάτιο, σὰν νὰ τὸν ἐκυνηγούσαν. Ἐξαφνα ἐρχεται καὶ σταματᾷ στὸ παράθυρο, ξαμόνει στὰ μηνύγγια του μὲ τὸ πιστόλι, ἀκούομε τὸν πυροβολισμό καὶ βλέπομε τὸν ἐβραῖο, μὲ ἄμορφο πρόσωπο, μισοκρεμασμένον ὅζω ἀπὸ τὸ παράθυρο. . . .

Πρῶτῃ φορὰ μοῦ ἔτυχε νὰ ἰδῶ τέτοιο τρομερὸ θέαμα καὶ σᾶς εὐχομαι, παιδιὰ μου, παρόμοιο ποτὲ νὰ μὴν ἰδῆτε. . .

***

Ἴδου τί συνέβη:

Ὁ ξένος ποῦ κατοικοῦσε δίπλα στὸ δωμάτιο τοῦ ἐβραίου, ἔτυχε μιὰν ἡμέρα ἀπὸ περιέργειαν νὰ ἰδῇ αὐτόν ἀπὸ τὴν χαρμίδα τοῦ σανιδώματος, ὅτι ἀνοίγει τὴ βαλίτσα του κ' ἐβγαλε ἀπὸ μέσα ἓνα ἀρκετὰ μεγάλο πέτινο δέμα μὲ χαρτονομίσματα ὁλοκαίνουργια, ἔπερνε μερικά, ἔβαλε μέσα ἄλλα παληὰ, ἐκλείδωνε τὴ βαλίτσα καὶ ἐφευγε, ἀφοῦ ἐκλείδωνε καὶ τὴ θύρα τοῦ δωματίου του. Αὐτὸ ἐγίνονταν δὴ τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα, καὶ ὁ ξένος μὲ τὴν γενειάδα, κάθε φορὰ ποῦ ἤρχετο ὁ ἐβραῖος, ἐπλησίαζε σιγὰ σιγὰ στὴ χαρμίδα καὶ ἐβλεπε, ποῦ ἔκαμε πάντοτε τὰ ἴδια. Εἶχε παρατηρήσει καλὰ μιὰν ἡμέρα, πῶς ὁ ἐβραῖος ἐβγαλε τὸ πέτινο δέμα, καὶ ἄρχισε νὰ μετρά τὰ χρήματα ποῦ εἶχε μέσα· ἔβαλε ταῖς ἐκατοστάρις χωριστά, ταῖς εἰκοσιπεντάρις, ὅλας ὁλοκαίνουργιαις, τῆς ἐμέτρησε, ἐμέτρησε κ' αὐτὸς καὶ εἶδε πῶς μέσα στὸ πέτινο πορτοφόλι ἦσαν ἐνῆα χιλιάδες τετρακόσιαις εἰκοσιπέντε δραχμαῖς. Ἐπειτα ἔβγαλε ἓνα ἄλλο δέμα ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ εἶχε πα-

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτόν αἶμα.

[Συνέχεια]

Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦτο ἐπεστρωμένον ἐπιμελῶς ὡς κιβώτιον χεiriδῶν.

Ἡ νέα κόρη ἦτις κατώκει ἐν αὐτῷ ἦτο ἡ Ροζίτα, ἥτις διακόψασα τὴν ἀνάγκωσίν της, ἐσήμανε τὸν κώδωνα.

Γυνὴ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ξηρὰ καὶ ὀστεώδης, ἐνδεδυμένη σοβαρὰν μελανὴν ἐσθῆτα ἐνεφανίσθη πάραυτα.

— Ἰουλιανή, εἶπεν ἡ χορεύτρια, δύνασαι ν' ἀποστρῆγῃς εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

— Καὶ ἡ κυρία θὰ μείνῃ μόνη;

— Εἰξεύρεις, Ἰουλιανή, ὅτι εἰμαι ἄφοβος καὶ πιθανόν νὰ ἐξέλθω δι' ὀλίγην ὥραν.

Μήπως ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς συνοδεύσω; διότι ἡ κυρία δὲν ἐξέρχεται ποτὲ μόνη.

— Σὲ εὐχαριστῶ, Ἰουλιανή, δὲν θέλω νὰ σὲ ἀπασχολήσω.

— Πολὺ καλὰ, κυρία.

Ἡ θαλαμηπόλος τῆς ἀρχαίας ἡθοποιῶν προσεποιήθη ὅτι ἐξέρχεται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἔστη.

— Κυρία, εἶπεν, ὁ πρίγκηψ δ' Ἐλὺ ἦλθε πολλὰκις, δὲν ἔσχε ὅμως τὴν τύχην νὰ ἐπιτύχῃ τὴν κυρίαν τὴν ἐδομαῖα ταύτην, τί νὰ τῷ εἶπω ἐὰν ἐπανέλθῃ αὐρίον;

— Ὅτι εἰς τὸ μελόδραμα ἀνήκω εἰς τὸν κόσμον ὅλον, ἀλλ' ὅτι ἐδῶ ἐπιθυμῶ νὰ μένω μόνη καὶ ἡσυχος μὴ δεχομένη οὐδένα.

— Ἡ κυρία ἔχει ἴσως ἀδίκον, φερομένη οὕτω πρὸς τὸν πρίγκηπα, ὅστις εἶναι μέγας ἄρχων, ὅστις εἶναι κάτοχος σπουδαίας περιουσίας καὶ ἄλλως τε τὸν λέγουσιν γενναῖον, ἄσωτον μάλιστα.

Ἡ Ροζίτα ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε ξηρῶς:

— Σ' ἐπίστευα εὐσεβῇ, Ἰουλιανή.

— Ἀλλὰ δύναται νὰ ἔχῃ ἐντίμους σκοπούς, κυρία, ὁ πρίγκηψ, ὅταν ἀγαπᾷ μίαν γυναῖκα, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος μετὰ σοβαρότητα μοναχῆς. Ἀλλως τε κάμετε ὅπως γνωρίζετε περιμένω τὰς διαταγὰς σας.

— Νὰ τῷ εἶπῃς, ὅτι σὲ διέταξα.

— Καὶ ὁ κύριος Ζαβανός θ' ἀπουσίασῃ ἐπὶ πολὺ; ἠρώτησεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Δὲν πιστεύω πλέον τοῦ μηνός. Ἀλλὰ σὺ θὰ μείνῃς πλησίον μου, ἐλπίζω, Ἰουλιανή.

— Ὡς ἐστὶ ἡσυχος περὶ τούτου, κυρία, ἐπιθυμεῖτε τίποτε ἄλλο;

— Σὲ εὐχαριστῶ, τίποτε.

Ἡ χορεύτρια ἔμεινε μόνη.

Τότε ἀνέλαβεν ἐκ νέου τὴν ἀφεθείσαν ἐπιστολήν.

— Ὡς αὐτὸς μ' ἀγαπᾷ τῷ ὄντι, ἐψιθύρισε, διότι ζητεῖ νὰ μὲ νυμφευθῇ!

Ὁ διδασκαλὸς τῆς εἶχε μεταβῇ αἰφνιδίως εἰς Ἰταλίαν, ἐνεκα τῆς ἀσθενείας τοῦ ἀδελφοῦ του, διδασκάλου ἐπίσης τοῦ χοροῦ ἐν Μιλάνῳ, μονομανοῦς ὡς αὐτὸν διὰ τὴν

τέχνην, καὶ διὰ τοῦτο, οὐδέποτε ἔσχον μεταξὺ των ἄλληλιν διένεξιν εἰμὴ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς τέχνης δι' ἣν καὶ οἱ δύο ἦσαν παράφρονες.

Ὁ πρίγκηψ δ' Ἐλὺ εἶχε δίκαιον ὅταν ἔλεγεν εἰς τὸν φίλον του Κροαξβίλ, ὅτι ἐτρέλλετο διὰ τὴν Ροζίταν καὶ τῇ τῷ ἐδείκνυε μυριτρόπως.

Ἀλλὰ μάτην.

Ὅσῳ πλέον προσεπάθει, τόσῳ πλέον ἐκείνη τὸν ἀπέφευγεν.

Ἡ καρδία τῆς ὠμοίαζε τὸ ἄνθος τῆς Λιμόζης, ὅσῳ πλέον τὴν ἤγγιζε τόσῳ μᾶλλον ἐκλείεν εἰς τὴν ἐλαχίστην προσέγγισιν.

Πᾶσαι αἱ προσφοραὶ τοῦ Μαυρικίου, πάντα τὰ δῶρά του, ἀντὶ νὰ τὴν ἐλκύσωσι, τούναντι τὴν προσέβαλον.

Ἡ καθαρὰ καὶ εὐγενὴς καρδία τῆς νεανίδος, διετήρει πᾶσαν τὴν λεπτότητα αὐτῆς, ἀκόμη καὶ ἐν τῷ βορβόρῳ, ἐν ᾧ εἶχε κυλισθῇ.

Αἱ χορεύτριαι συνήθως θεωροῦνται ἥκιστα ἐνάρτετοι.

Αὗται, γεγυμνωμέναι πλειότερον πάσης ἄλλης γυναίκος, καὶ ὄχι μόνον κατὰ τοὺς ὤμους, ἀλλὰ καὶ κάτωθεν τῆς ὀσφύος, ἐσυνείθισαν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς μᾶλλον ἀριστοκράτας νὰ μεταχειρίζονται μετ' αὐτῶν γλῶσσαν ἀκάλυπτον, ὅπως αἱ ἴδιαι εἶναι, καὶ νὰ τὰς μεταχειρίζονται κατὰ βούλησιν, εὐγενῶς μὲν πάντοτε, ἀλλὰ μὲ εἶδος εὐγενείας ὅλως ἴδιον καὶ πολὺ διάφορον ἐκείνου, ὃν μετέρχονται πρὸς τὰς λοιπὰς νεανίδας, ἔστω καὶ ἂν ἦναι αὗται ἐργάτριαι καταστημάτων.

Ὅτι ὑπέφερεν ὡς ἐκ τούτου ἡ Ροζίτα δὲν ἠδύνατό τις νὰ τὸ φαντασθῇ.

Ἡ πτωχὴ κόρη ἤρξατο ἀποστρεφόμενη τὸ ἐπαγγελμὰ της.

Καὶ παρὰ τὰς ἐπευφημίας καὶ τὰ χειροκροτήματα, ἅτινα τῇ ἀπῆθύνον ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῆς, χαιρετῶντες τὴν νεότητά. τὸ κάλλος καὶ τὴν τέχνην της, ἀπεστρέφετο ἐξ ὅλης καρδίας τὸν χορόν.

Ἐὰν δὲν ἐφοβέτο μὴ καταπληγῶσθαι τὴν καρδίαν τοῦ γηραιοῦ διδασκάλου της, πρὸς ὃν ἔτρεφεν υἱικὴν στοργήν, θὰ ἔφευγε μακρὰν, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀνιῶν βίου, ὅστις τὴν ἐξητυλίκεν.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγῃ;

Πτωχὴ, ὀρφανή, ἄνευ οἰκογενείας καὶ συγγενῶν, ἐλαμβάνει τὴν ὁδὸν εἰς ἣν ὁ ἀνεμος τὴν ἔρριπεν. Ἐσκέπη πολλὰκις νὰ καταφύγῃ εἰς μοναστήριον, ἀλλ' ὅτε εὕρισκετο πρὸ τῶν ὑψηλῶν τοίχων τῶν ἰταλικῶν μοναστηρίων, τῇ ἐφαίνοντο ὡς φυλακαὶ καταδικῶν, ἔνθα ἡσθάνετο ὅτι ταχέως θ' ἀπέθνησκεν, αὐτῇ, ἥτις ἔζησεν ὡς βοεμὴ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὑστερημένη μὲν τῶν πάντων συνεχῶς, ἐνδεδυμένη πενιχρῶς καὶ ζῶσα μετ' ἀνθρώπων, οὕς ἀπεστρέφετο, ἀλλ' ἐλευθέρως ὡς πτηνόν, ἀναπνεύουσα τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, τὴν ρητίνην τῶν πευκῶν καὶ τὰς χιλιάς εὐωδίας τῶν γονίμων πεδιάδων, αἵτινες διδοῦσι ζωὴν ἐκ τῶν μυρίων αὐτῶν βλαστῆσεων.

Καὶ ἡ καρδία τῆς ἐστερημένη ἔρωτος ἡ στοργῆς οἷας δῆποτε, ἐπόθει τοιαύτην καὶ τὴν ἀνεζήτη, ὡς τὸ σπέρμα τῶν ἀγρίων

λῆθ' χαρτονομίσματα, ἄρχησε νὰ τὰ μετρήσῃ αὐτά, ἀλλὰ ὁ ξένος δὲν εἰμώρεσε νὰ ἰδῇ πόσα ἦσαν, γιὰτὶ ὁ ἑβραῖος εἶχε καθήσει μὲ τὴν πλάτη πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ ξένος μὲ τὴν γενειάδα, ὁ ὁποῖος ἦτον ἕνας φοβερός κλέπτης, ἐσκέπτετο μὲ ποῖο τρόπο νὰ βαλῇ στὸ χέρι ἐκείνον τὸ θησαυρό. Εἶχε παρατηρήσει καλὰ τὰ χαρτονομίσματα, πόσαις ἑκατοστάραις ἦσαν καὶ πόσαις εἰκοσιπεντάραις, τὸ πέτινον πορτοφόλι, τί χρῶμα εἶχε, ὡς καὶ τὸν σπάγο ἀκόμη ποῦ ἦτον τυλιγμένος. Τί κάμνει λοιπόν; Εὐρίσκει μίαν στιγμήν ποῦ ἦτον στὸ δωμάτιόν του ὁ ἑβραῖος, καὶ πηγαίνει εἰς τὸν ἀστυνόμον καὶ τοῦ λέγει, ὅτι ἔχει ὑποψία στὸν γείτονά του τὸν ἑβραῖον ποῦ τοῦ ἐκλεψε τὸ πορτοφόλι του, τέτοιο καὶ τέτοιο, ποῦ εἶχε μέσα τόσαις ἑκατοστάραις καὶ εἰκοσιπεντάραις, τὸ ὅλον 9425 δραχμάς καὶ πῶς αὐτὴ τὴ στιγμήν ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ. Ὁ ἀστυνόμος πέρνει ἀμέσως δυὸ κλητῆρας καὶ τρέχουν εἰς τὸ ξενοδοχεῖο, κτυποῦν τὴν θύρα τοῦ δωματίου ποῦ ἦτον ὁ ἑβραῖος, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν ἀνοίγει. Ξανακτυποῦν—τίποτε. Καὶ ὅμως ἀκούουν, πῶς κάποιος τρέχει μέσα. Τοῦ φωνάζουν ν' ἀνοίξῃ—αὐτὸς δὲν μιλάει· ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ. Τότε ὁ ἀστυνόμος διέταξε τοὺς κλητῆρας ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου νὰ σπάσουν τὴν θύρα. Μὲ μίαν κλωτσά ἡ θύρα ἔπεσε, ἀλλὰ στὸν ἴδιον καιρὸ ἀκούεται πυροβολισμός καὶ βλέπουν τὸν ἑβραῖον μισοκρεμασμένον ἀπὸ τὸ παράθυρο....

Ὁ ἀστυνόμος καὶ οἱ κλητῆρες ἔμειναν καταπληκτικοὶ ἐμπρὸς εἰς τὸ φοβερὸ αὐτὸ θέαμα, δὲν τοὺς ἔμεινε δὲ καμμία πλέον ἀμφιβολία, ὅτι ὁ ἑβραῖος μετανοήσας διὰ τὴν πράξιν του ἐπροτίμησε τὸν θάνατον παρὰ τὴν φυλακήν.

Ἀρχησαν νὰ ψάχουν, ἀνοιξαν τὸ συρτάρι τοῦ μόνου τραπέζιου, ἀνοιξαν τὴν βαλίτζα....

Ὁ ξένος ἄρχησε νὰ τρέμῃ ἀπὸ εὐχαρίστησι, βλέποντας ὅτι τὸ πορτοφόλι ἐκείνο μὲ τὰ χρήματα, ποῦ τόσαις νύχταις δὲν τὸν ἄφινε νὰ κοιμηθῇ, σὲ λίγο θὰ τὸ ἐσφιγγε στὸν κόρφο του καὶ θὰ ἦτον ἰδικόν του, μὲ τόσο μεγάλην εὐκολία, ποῦ ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του. Ἀλλὰ, ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, «ἀπὸ τὸ ποτήρι ἕως τὰ χεῖλη μεγάλη εἶνε ἡ ἀπόστασις».

Ὁ ἀστυνόμος, ἀφοῦ ἀνοιξε τὴν βαλίτζα, ἤυρε τὸ πορτοφόλι, τὸ ἴδιο, ὅπως τὸ περιέγραφεν ὁ ξένος, τὸ ἀνοιξε, ἐβγαλε ἀπὸ μέσα τὰ χαρτονομίσματα, τὰ ἐμέτρησε, τὰ ἐξήτασε καλὰ καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν ξένον.

— Πόσα εἶπες, πῶς εἶχε μέσα τὸ πορτοφόλι, κύριε;

— 9425 δραχμάς, κύριε ἀστυνόμ.

— Καὶ λέγεις ὅτι εἶνε ὅλα ἰδικὰ σου;

— Βέβαια εἶνε ὅλα ἰδικὰ μου, κτῆμά μου.

— Πολὺ καλὰ. Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς κλητῆρας: — Συλλαβετέ τον, εἶπε, — τὰ χαρτονομίσματα εἶνε κιβώτλια!

Καὶ ἀφοῦ ὁ γέρος ἐτελείωσε τὸ διήγημά του ἐπρόσθεσε: «ὁποῖος σκάβει ξένο λακκὸ, πέφτει μέσα ὁ ἴδιος».